

„Zpěv a písničky - to je moje.“

O Jankovi Míšovi by se dalo povídat hodně. Jeho život byl celý vyplněn písněmi. Zpíval malým dětem ve školce, zpíval důchodcům a zpíval na schůzích vinařů, zpíval příležitostně na svatbách, různých oslavách a všude tam, kde měl příležitost.

Lidé ho měli rádi pro jeho „člověčenství“ a skromnost a není znám případ, že by se na někoho hněval. V jednom strážnickém pořadu „Živá píseň“ se v komentáři říká: „Dobrý člověk viac zpíeva ako hreší.....“ . Myslím si, že o Jankovi to platilo dvojnásob. Kdykoliv jsme se potkali, vždy zval na víno, jen tak na pohárek červeného a samozřejmě poslechnout si novou písničku.

Někdy kolem r. 1981 hrál a zpíval zahrádkařům v Petrově a samozřejmě mezi jinými písněmi i ty své. Mezi posluchači byl i pan Smišovský z Uherského Ostrohu, který aranžuje a skládá nápěvy pro dechovou muziku. Přišel za Jankem a chtěl všechny jeho písně koupit, za každou skladbu nabídl 300,-Kč, Janek však odmítl. Rozdělení Československa nesl velmi těžce. Nejenže má syna ve Skalici ženatého, ale rád chodíval za přáteli do Skalice. V dřívějších dobách se škádlívali s Dr. Jankem Blahem, kdo komu ukradl tu kterou píseň. Dr. Blaho říkával: „Tu pieseň ste Vy Moravci ukradli nám Záhorákom, aby sa vzápětí pobratřili a spoločne zazpívali“. Díky jeho příteli panu profesorovi Dr. Holému, byly některé Jankovi písně aranžovány Slávkem Jakubíčkem a v nastudování brněnského „Brolnu“ uvedeny v rozhlase. Asi dvě skladby byly nějaký čas v reportáru Brněnské sedmičky.

Rodnou obcí Janka Míši byly Sudoměřice nad Moravou, které nikdy neopustil. Po základní vojenské službě pracoval ve zlínských gumárnách, kde dojížděl devět let. Později až do důchodu pracoval ve strážnickém Šohaji. Vyrůstal v rolnické rodině spolu se třemi sourozenci, bratry Františkem, Josefem a sestrou Marií, všichni byli dobří zpěváci. Velký vliv na ně měla babička a taky maminka, které rády zpívaly. Zpívalo se při práci pro dobrou pohodu a ve volných chvílích pro zábavu. Oženil se v devětadvaceti letech, za manželku si vzal ženu z Petrova, Miladu rozenou Svobodovu. Rád vzpomínal na své dětství a mládí které prožil v rodné dědině, na místní zpěváky a tanečníky, jak hrával na harmoniku, saxafon, vedl mužský, ženský i dětský sbor, na patnáctileté zpívání s muzikou Slávka Volavého i na spolupráci s Brolnem, na soutěže zpěváků v nichž dvakrát zvítězil. V životě jej nepotkávalo jen štěstí, ale i smutné události, jakou byla rodinná tragedie - smrtelná nehoda syna Jana.

Povídat o Jankovi Míšovi a jeho písničkách by bylo na dlouho, byl to vlastně takový náš „Fanoš Mikulecký“, se srdcem na dlani. Těch písniček o Sudoměřicích a jejich okolí bylo bezmála okolo 35.

16. září by se Janek Míša dožil osmdesáti let. Pokusme si na něj vzpomenout, třeba jenom každý sám pro sebe některou jeho písní, popřípadě zazpívat např. „*Ide dívča přes Svárové, přes ty vinohrady* nebo *Sudoměřské pole, brázdy rozorané, ide po nich dívča éj, oči uplakané....*“